

Περὶ ἁκρότων Θλίψεων. - 1-



(τῷ ὁσίου Μάρκῳ

τῷ ἁγίῳ, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη περὶ τὸ 430 ἔτος εἰς βαθύ γήρας, ἦτο μαθητὴς τῷ ἁγ. Ἰωάν. νῦν τῷ Χρυσοστόμῳ. Διετέλεσε ἡγχιμῶς βεβήκων κόνται βαιν Ἄγκυρα. Ταῖ ἔργα τῷ εἶναι τόσο ψυχωρεθῆ ὥστε οἱ χριστιανοὶ ἔλεξαν: " Πάντα πώλησον, Μάρκον ἀχόρασον " !)

Ἡ μελέτη τῷ πνευματικῷ νόμῳ γίνεται μετὰ τὴν ὑπομονὴν εἰς τὴν θλίψιν κ' μετὰ τὴν ἀδιαλείπτου ἀμεταωρίστου προβουχῆ. Ἡ ἀγνοία τῷ πνευματικῷ νόμῳ ἔχει ὡς ἀποτέλε-



σμα τὴν ἀπροβουχία εἰς τὴν βλάβην οἱ ὁποῖες τρεῖσιν εἰς τὴν ἀμαρτωλὴν εἰκόνα. Ἄν κάποιος μελέτη μετὰ τὴν βλάβην τοῦ να' φρονεῖ, αὐτῷ θα' παραμείνει εἰς τὴν ψυχὴν τῷ ὡς μετὰ κηλίδα ἂν εἶναι καθαριστε μετὰ μετάνοια. Ὁ θεὸς γυμνάζει τὴν καθὲ βλάβην μας. Ὅταν βλάβη τῷ ἀνθρώπῳ εἶναι ἢ ἐτοιμασία τῷ διατὰ τὴν αἰωνιότητα, τότε ἀγωνίζεται νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τῷ ψυχικῷ βλάβης

«... καὶ κατέβη εἰς τὸν οἶκον τῷ κερατῷ κ' ἰσθ' αὐτῷ ἔποιε ἔργον ἐπὶ τῶν λίθων» (1εφ. 28,3)



Οἱ ἁκρότες θλίψεις (ἀρρωστειε, ἀδικίες κλπ.) βε' πρόβητα ἢ βε' οἰκογενεῖες ἢ λαὸς εἶναι καρποὶ τῶν ἁκρότων βλάβων-λογισμῶν κ' πράξεων ποὺ καλλιέργησε βαιν ψυχὴ μας ἢ βε' δρόμο τῆς ἱστορίας

Ἡ ἐπανόρθωσις λογισμῶν κ' πράξεων (ἢ ὁποῖα γίνεται δευτεῖρα φύσιν) ἄλλοτε βῶται χαριτοῦτας εἰρήνη, χαρὰ, ταπεινωθ, Ἄγαπη κ' ἄλλοτε τυραννὴ χειρτοῦτας ἀφροσύνη, κακία θυρωδία κ' σαυμονοποιήθ.

-2- Η πνευματική μας πορεία ομοιάζει με
την πορεία τῶ Ἰσραὴλ εἰς τὸν ἔρημο, μετὰ
τὴν διαθράση τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Μετὰ τῶν ξυραβιᾶ τῶν παθῶν ν' ἀ-
γωνιῆται κανείς νὰ τερηθεῖ τὶς θεῖες ἐντο-
λές, προβέχοντας νὰ μὴν εἶναι ἀπὸ αὐτῶν πῶ
ἐπεθύμησαν νὰ ἐπιβρέψων τῶν Αἴγυπτο ...

Διότι τότε ἔρχονται δίκαιως οἱ ἀδελφίτες
θλίψεις. Ἡ ἐραβία τῶν ἐντολῶν τῶ ἑωφ-
ρεῖσ ἀποβκόπει νὰ φανεῖ ἡ πίστις κ' μετὰ
τῶν ΠΙΣΤΗ ἀνδοφορεῖ ἡ θεῖα χάρις

Ὁδὸς θεογνωσίας εἶναι ἡ φυγή ἐκ τῶ
κόσμου (ὄχι τὸσο τοπικᾶ, ὄσο ἡθικᾶ. κό-
σμος, κατὰ τὸν λόγον τῶν ἀγγέλων θυμαίνει
τῶν χωρὶς χριστοῦ).

Φυγὴ λοιπὸν ἐκ
τῆς χώρας ἐραθείας κ' βροφῆ τῶ νῶ
πρὸς τὴν ψυχὴν διὰ ταπεινᾶς ἀδιαλείπτῶ
προσευχῆς, ἡ ὁποῖα γίνεταὶ πύλη τῶ θε-
ϊκῶ φωτός

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι φθαρ-
μένη εἰκόνα τῶ θεοῦ κ' δὲν ἀνανακτᾶ
πλήρως τὸ πρωτότυπο. Γι' αὐτὸ ἀναζη-
τᾶ πρῶτα τὸν θεῖον ἄνθρωπο Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ κ' ὅτι συνέχευα ὀρίσει τὸν
ἄνθρωπο πῶ ὡς ὁ ἄβωτος υἱὸς ἐπι-
βρεψέται τῶν πατέρων (ὀρθόδοξον

ἑσυχασμῶν)

Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι δώ-
ρον θεοῦ, ἡ ἐραβία αὐτῆ εἶ-
ναι προξένος μεγάλης ἀρετῆς

Ὁ θεὸς θελεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ τῆται με' προ-
σευχῆ τῆ βαβυλεία τῶ θεοῦ κ' ὑποβρέταται ἕλα-
τὰ ἀναγκαῖα τῶ σώματος, ὁ θεὸς νὰ τὰ δώβει.

Παραλλήλα τὸ νὰ μὴ δικάζουμε ὄσος ἀδι-
κῶν, εἶναι ἐντολή θεοῦ. Δὲν ἀμαρτανῶν
οἱ δικάστες, ἀλλὰ ἐκεῖνοι πῶ τὸς παρα-
δίνεν κ' δὲν ἐμπιστεύονται ὅτι θεοῦ.

Ἀκόμα κ' ἂν ἀδικήδικαν ἔπρεπε
νὰ συγχωρεθῶν τὸ τυχόν πλημ-
μελημα δι' αὐτὸν πῶ τὸς ἀδικεῖτε γιὰ τὸ λεί-
γει ὁ θεὸς "ἀφῆτε κ' ἀφεθήβεται ὑμῶν"
κ' νὰ μὴ κάνετε με' τῶν ἀνθρώπων ἐκδι-



Κηβη ἀθυχώρητα τὰ δικά βας κακά.

Οἱ ἀκρόβιες θλίψεις πρὸ μᾶς θυμβαίνον ἔ-
τια τὰ ἐκκόβια πάδη μας . κανείς δέν ξε-
φύγει ἀπὸ τῶν δίκαιη ἐνερχεα τοῦ πνευματικῆ
νόμῳ , ἐκτός μόνον δια προβεχῆς κ' μετα-
νοίας . Οἱ θυμφορες ἀκρόβιων θλίψεων
δέν ἔχον φανερί ἀντιβοχία με' τίς αἰτίες
τῶς , θυγαθὴ με' τὰ ἐκκόβια ἔργα τῆς κα-
κίας μας , γι' αὐτὸ πολλοὶ ἀπιότων βῆσι δι-
καιοβῶνι τῷ θεῷ .

χὺν αἰ-



Ὁ θεὸς καλεῖ ἡμᾶς δια τῶν ἄλλων κ'
τὸς ἄλλοις με' βῶ ἡμῶν . -Εάν κόψουρε αὐτῆ
τῶν κοινωβία με' τῶν ἐκδικηβῆ μας πρὸς
τῶν ἀδελφῶ , ἐπάρχει ἀλλοτριωβη , διότι ὁ
διαλόγος με' τῶν πληβῶν μῶ εἶναι θυχρῶ
νως διαλόγος δικὸς μῶ κ' δικὸς τῶ με'
τῶν θεῶν . ἢ βυανῶντις με' τῶν θεῶν
γίνετα μόνον με' βῶ βῶν ἀγαπῆ πρὸς τῶν
βυανῶνθρωπο . ἢ ἐκδικηβη , δέν ἀφῆνει νᾶ
φθαθε ἢ θυχώρηβη τῷ θεῷ ὅ' ἡμᾶς κ'
ἔτσι με' νει ἀθυχώρητε ἢ κακία μας ...
ὁβὸ "δίκαιο" κ' ἂν ἔχῃμε .

ἢ ὑπομονὴ βῆσι θλίψεις τῆς ζωῆς ,
διὰ γὰ τῆς ἀμαρτίας μας ὑποφείρομε , εἶναι
ἐνδειξίς διὰ ἐνερχομε "κατὰ φύβιν" . ὅποιος
φιλονικεῖ γὰτὶ τῶν ἀδικῶν , αὐτὸ εἶναι ἐνδειξίς ζωῆς "πα-
ρὰ φύβιν" . ἸΑρα γίνετα ἀκροβῶν βουβὸς ὅποιος ὑπο-
μενει με' προβεχῆ κ' δοξολογία τὰ θλιβε-
ρὰ διότι καθε θλίψις τῶ γίνετα διδά-
βκαχος θεογνωβίας .



Οἱ κόποι ὅπερ τῆς εὐθεβίας εἶναι
οἱ ἐντολῆς τῷ χριστῷ με' πρῶτη ἐντολή
τῶν ΑΓΑΠΗ (ἢ ὅποια χαρίζε βῶν κα-
τωχὸ τῆς βουβία νᾶ θεωρεῖ ὡς δικὴ τῶ
πουβρία , αὐτῶν πρὸ τῶν ἀδικῶν)

Ὁ καθενας πρέπει νᾶ θυκρίνει τῶν
ἑαντῶ τῶ με' τῶς ἀχίος κ' ὄχι με' τῶς
ἀλλοις . ἢ κενοδοξία κ' ἢ θυγατέ-
ρα τῆς ἢ ὑπερηφάνεια κλείων

-4- των όδων πρ' όδου εις τον θεόν, η κωδοξια δετεια ως κέντρο των έδων της κ' έχει επακόσμη των υπερ-βοδική θιωτική μερίμνα, ο διαβολος με' αυτα (= περιττες μερίμνες) μας απομα- βευχι' κ' των τα- πεινωθι. Όσα γι- νονται χωρι αυτα τα δυο (προβευχι' κ' ταπει- νωθι) έβτω κι' αν ει- ναι καλα, άρρα η χρη- σορα χανονται.



Η ταπεινωθι του επαυαρεφει "εις των οικειαν άξιαν", Η επιθυμια κ' το δει- λημα της θάρκας, αν- τιθραττωεται τον πνευματικό νόμο, ο νόμος της θάρκας δια των αιδυθωθων συνδέ- εται με' το περιβαλ- λον, ενώ ο νόμος το πνεύματος, όταν ενεργει στο νό, προξε- νει των ευωθι με' τον θεόν. Το άμαρτω-



θελμα, θαρκικό φρονι- μα παροβιάζεται ως φυθική επιθυμια. Η ρυθις το ανθρωπο έχει περιοριθμένα θρια, είναι κοινή άθκητική έμπαρια στα το άμαρ- τωθό θελμα δεν νι- κιε'ται με' τις φυθικές η ψυχικές ανθρωπινες δυναμεις. Ο θεός →

→ ω δια' της χαρι- τος μας όδου εις τον θεόν κ' των έξοικειωθι με' τον άρετι της άδιαχει- πτω εύχης. Η άχάπη, η κορυφή όλων των άρετων ξεκινάται από την άδιαχρητη εύχη!! Ο θεός νομοθετεί θεοπροτιως να' μη περιμυάμε για το άμριο. Η περιπλάνωθι του νό κατα των άρα της προβευχης είναι απόδειξις φιληθονίας Η καθαρά προβευ- χή είναι απόδει- ξη φιλοθείας κ' αληθινος πίθως εις τον θεόν. Είναι προτιμώ- τερο ν' αποκο- χηθώμε για

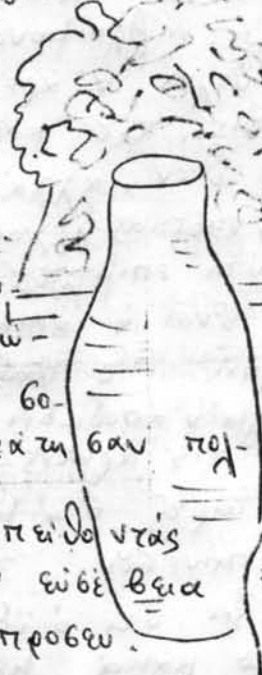


Ἐλλείψεις παρα γὰ πλάνη κ' ἔπαρθη
καὶ αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τῶν παραβο-
λῆ Τεγών κ' Φαρισαίῳ . Ὅσοι δὲν εἶ-
ναι δυνατοὶ νὰ ἀβχολοῦνται μὲ τῶν
προβωχῆ , εἶναι καλὸ νὰ ἀβχολοῦνται
εἰς διακονίᾳ ἀγαθοεργιῶν . Ἡ προ-
βωχῆ δὲν περιορίζεται βέ-
βαια εἰς τὴν ἀνάγκη ἢ βέ ἀδελ-
φεία πάντοτε νύκτα κ'

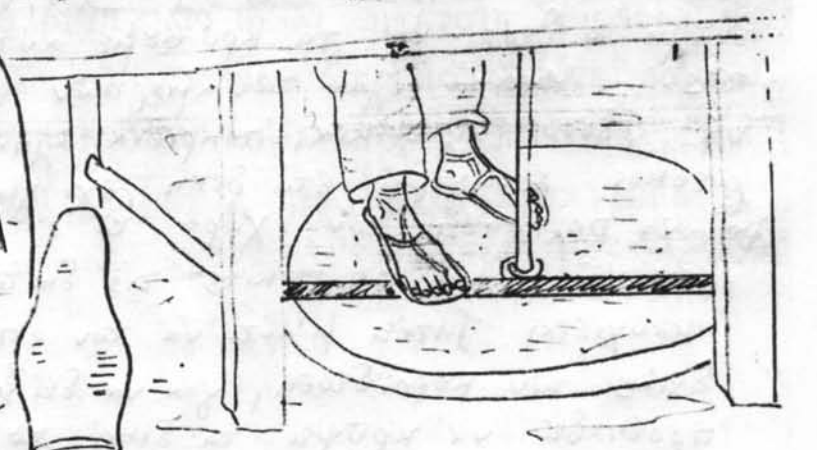


ἡμέρα κ'
ἀκαταπα-
ντα πρέπει
νὰ προβε-
ρταί βω
θεῷ . μὲ
τῶν ἀδελφῶ-
ν σπουδῆ,
ἢ ΠΙΣΤΗ Κ'
ΣΠΟΥΔΗ,

πῶν προβωχῆ ἔρχεται βω ψυχῆ ἢ ΕΛΠ
ἢ ΑΓΑΠΗ , ἢ ἐγκράτεια , ἢ
τὰ δαίμνα , ἢ
χορηγία τῶν
πνευματικῶν ἀ-
γαθῶν . Ἄν-
θρωποι πῶ βρε-
ρῶνται τὰ ἀνω-
τέρω , κ' κενω-
μενοὶ δια τῶν βο-
φία τῶς , ἐξαπατηθῶν πο-
λὸς ἀπλοῖκος , πειθοντάς
τῶς νὰ ἀρκῶν εὐδὲ βεῖα
ὄχι μὲ κόπος προβω.



χῆς κ' μετανοίας , ἀλλὰ μὲ λῶ-
χῆς ἀνθρωπίνης σοφίας τῶν
ἐποίων κατηγορεῖ δ ἀπὸ
βωχος κ' τῶν ὀνομάζει
κένωβη τῶ ἕταυρῶ ,
τρόποι θεοβωβείας . Πρῶτον νὰ μὴν ἀμαρτανόμε , δεῦτερον
ὀπομονῆ τῶ ἀμαρτανῶ βωὶς θλίψεις , τρίτον , αὐτὸς πῶ δὲν
ὀπομένει αἰς θλίψεις , νὰ πενθεῖ γιὰ τίς ἐλλείψεις βωὶν δ-
πομονῆ . Ἄν δὲν ταχαπρωιδόθε εἰς αὐτῆ τῶν προβωχῆ



«.. καὶ κατέβην εἰς τὸν οἶκον
τῶ κεραμῆως κ' ἰδὼ αὐτὸς
ἔποιε ἐργὸν ἐπὶ τῶν λίθων.»
(Ἰερεμ. 18,3)

εἰπάρχων τρεῖς
Πρῶτον νὰ μὴν ἀμαρτανόμε , δεῦτερον
ὀπομονῆ τῶ ἀμαρτανῶ βωὶς θλίψεις , τρίτον , αὐτὸς πῶ δὲν
ὀπομένει αἰς θλίψεις , νὰ πενθεῖ γιὰ τίς ἐλλείψεις βωὶν δ-
πομονῆ . Ἄν δὲν ταχαπρωιδόθε εἰς αὐτῆ τῶν προβωχῆ

-6- Ἰωὴ μετάνοια κ' τῶν ὄλων κατα' Χριστῶν
Ἰωὴ, οἱ ταπεινούμεθα ὅταν ἄλλη Ἰωὴ εἰς
 τῶν αἰώνιον κόλασιν. Ταῖς παιδί εἶναι φα-
 νερά ο' ὅσος μετέχον ὁ αὐτῶν. Ἡ ἀνθρωπαρέ-
 θεσσα ὅμως κρύβεται μεῖο βτα' λόγια κ' εἰς
 τὰ ἔχνηματα τῆς εὐθεθείας κ' δύσκόπως ἀνα-
 γνωρίζεται. Ἀνθρωπαρέθεσσα εἶναι τὸ νὰ εἴ-
 ναι ἀρετῶς ὅπως ἀνθρώπος. Κάποιοι λέγουν:

Καλὸ δὲν εἶναι ν' ἀναδέτομε ὅπως ἄλλος τὴν
 κρίσιν τῷ καλῷ, κ' ὄχι ὅπως ἐαυτὸς μας; Ποίος
 μπορεῖ ν' ἀναδέτομε, ὅταν δὲν ἀρεθεῖ ὅπως
 ἀνθρώπος; καὶ εἰνὰ πρέπει νὰ δεχώμεθα αὐτὸς
 πὸ δὲν εἶναι εὐάρετος ὅπως ἀνθρώπος, τότε οἱ
 κινδυνώομε νὰ ἐπαινεῖομε κ' λυβταῖς - φρονεῖς ἀ-
 ρῶ δὲν ἀρεθῶν ὅτι κανέναν.

Ἡ ἀπάντησις: Ἡ ἀγία Γραφή βε' πολ-
 λά βυρβία καταγορεῖ τὴν ἀνθρωπαρέθεσσα. Ὁφείλομε
 ν' ἀρεθῶμε μόνο ὅπως ἀγαθὸς ἀνθρώπος κ' ὄχι βε' ὅσος
 Παρόμοια δὲν ὀφείλομε νὰ μὴν ἀρεθῶμε βε' ὄσος, παρὰ μόνο
 ὅπως πονηρὸς. Δια' τῷτο ὁ θεὸς λέγει: "Ἀλοῖμονο ἂν ὄλοι οἱ
 ἀνθρωποι ὅσος ἐπαιδν". Ὅποιος βεγεί ν' ἀρεθεῖ ὅπως ἀν-
 θρώπος γιὰ χάρη ὀλικῆς ἀμοιβῆς, τότε κανένα πνευματι-
 κό χάρισμα δὲν λαμβάνει ἀπὸ τὸν θεόν, ἀλλὰ χάνει τὸ μισθὸ
 τῶ. Ἐτα' βεγματα τῆς προβευχῆς, νυβείας, ἐλεμκοβύνος, ἔδωβε
 ἐντοχῆ ὁ θεὸς νὰ τὰ κρύβωμε αὐτὰ ἐπιμεχῶς ἀπὸ τῶς ἀνθρώ-
 πῶς. Μυτέρα ὄλων τῶν ἀμαρτιῶν εἶναι ἡ ἀπίβεια, ἡ ὄποια βεν-
 νᾶ φθόνο, φιλονεικία, ὀποκριβία κλπ. Ὁ πανοῦρκος ἀνθρώπι-
 ρεβκος βυνηγορεῖ βτα' δίκη, ὄχι γιὰ ν' ἀποδῶβει τὸ δίκαιο ἀλ-
 λά νὰ πολεμῶβει τὸν ἐχθρὸ τῶ, τῖς ἀρετες τῶν ἄλλων πε-
 ριφρονεῖ, ἐνῶ τῖς κακιές τῖς διατυρεῖ βτα' μωῖρη τῶ, ὄταν
 καυχιέται Ἰυτάει μ' αὐτὸ νὰ τῶν ἐπαινεῖδν, τῶν ἔλλειψη παι-
 δεῖας τῶν κοροῖδεῖ, γιὰ νὰ δεῖξει ὄτι ὁ ἴδιος εἶναι βοφός,
 προβπαδεῖ νὰ κρύψει τὰ δικά τῶ κακά με' τὸ τεχνάβμα
 τῆς ἀποκάλυψης τῶν ἄλλων. Οἱ ἀχιδνοῖ χριβτανοῖ βυρη-
 περιφε' ροντα ἀντιβτα. Παραβλεπδν με' βυρηπα' βεια τὰ
 κακά τῶν ἄλλων, ἐνῶ τὰ δικά τῶς τὰ φανερώδν βτὸ
 θεὸ. Προβπαδδν ν' ἀρεθδν βτὸ θεὸ, ταπεινώδν τῶν ἐ-
 αὐτῶ τῶς ἐνώπιόν τῶ γιὰ νὰ λαβδν ἀπὸ τῶν θεῶν τῶν ἀντα-
 πόδοβι.

Εἶναι γυρωβμα τῶς τρεῖς χριβτα-
 νῶ τὸ νὰ μὴ λυβκονεῖ τὰ ἀμαρτιβματα τῶ. Εἰνὰ
 ἀνταλαβθανόβματτε δύβκοβλα τὰ φανερά λαβδη, πολὺ περι-
 βότερο τῆς πονηρῆς βκεφείς. Παρακοβδλυβε με'
 προβευχῆ κ' ὀπομονῆ τῶν ἀκῶβια βλιψη κ' θὰ εἰρεῖς →



-7- ὅτι ἀποδυναμώνεται ἡ ἰσχύς κα-
ποιας ἀμαρτίας κ' τότε θαυμάσιος κ'
δοξολογεῖς τὴν μεγαλειότητα τοῦ Θεοῦ,

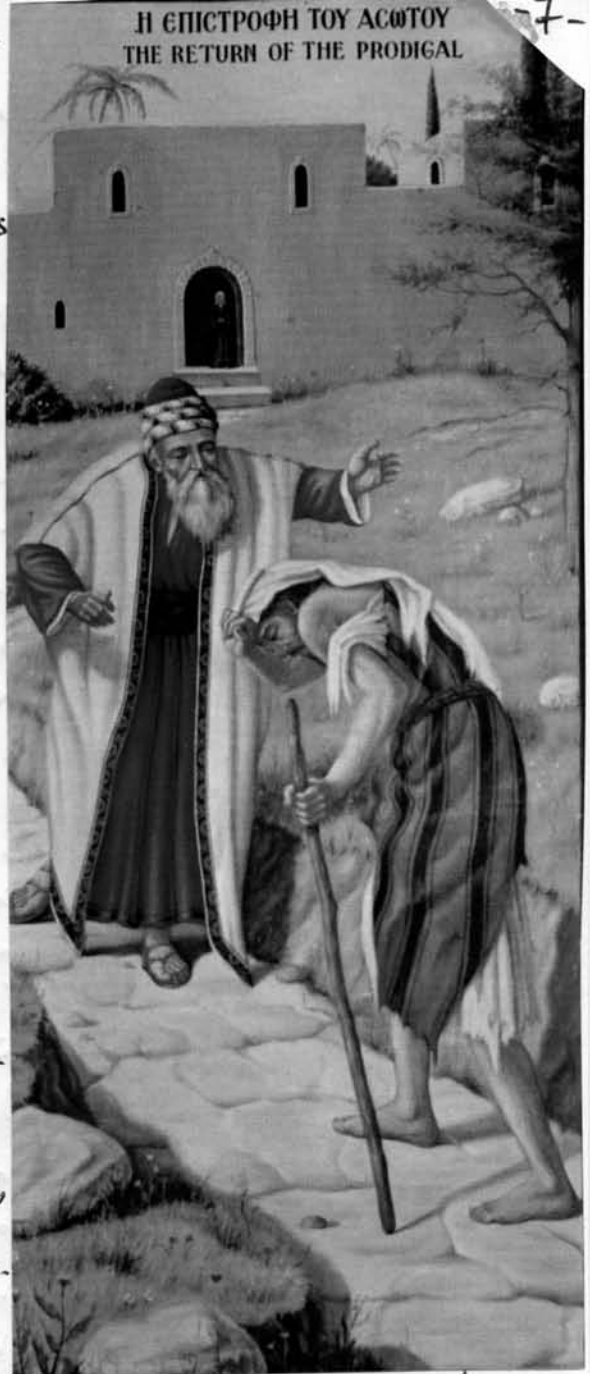
«Ὅποιος δὲν ἔχει εἶρει τὴν γνώμην τῆς
ἀληθείας, δὲν μπορεῖ νὰ ἴδῃ πῶς ἡ
τιμωρία (δοκιμασία-θλίψη) τοῦ Θεοῦ
εἶναι ἀγαθή». Ὁ λιπόψυχος ἀνθρώ-
πος δὲν βλέπει τὸ θεῖον τὸ θεῶ
πρὸ ἐνεργεῖα μὲν ἀπὸ τὰ γεγονότα
ἀλλὰ θλίβεται κ' θυγχύεται... ὡς
στρέψει τὸ βλέμμα τοῦ θύο μακρο-
νὲς αἰτίες τῶν γεγονότων, πιεσθίον-
τας θύο ὁ Θεὸς δὲν εἶναι κακὸς ἀλ-
λὰ θύο ὄψους ψυχῆς τὰ ἐπιτρέπει
αὐτὰ κ' τότε παρηγορεῖται.

Ὁ ἐμπαιδὴς πρὸ θρίδκεται
ὑπὸ τῶν ἐξοθία τῶν παθῶν, θύορει
πάντοτε τὸς ἀλλοθ, ὡς αἰτία τῶν
θυφοροθῶν. Καθμερινα κ' ἀκατα-
παύτα θύορεθμε λοθίθμοθ, ἔρθα,
κλ. εἰθ τὸ χωροθί τῆς ψυχῆς θύοθ,
θτό περιθ ἀλλοθ θύοθ, κ' κατ' ἐπέ-
κταθ θ' ὄθι τῶν ἰθτορία τῆς ἀν-
θροπότηοθ. Ἀνάθοθα μὲ τῶν ποιό-
τητα τοῦ θπόροθ εἶναι κ' ὁ καρπόθ.

Ἄλλοτε θύορεθκόμειθα μὲ τὸ μὲροθ τοῦ ἀνθροπῆθ πρὸ
ἔθπειρε «καθὸ θύορεθμ κ' τὸν ἀθροθ τοῦ» κ' ἄλλοτε μὲ τὸ μὲροθ
τοῦ ἔθροθ πρὸ «ἔθπειρε Ἰθάνια» (Μαθθαῖοθ 13, 24)

Ὅλοθ θύοθ παιθωθόμειθα μὲ θύοθ θύοθ θυφοθίθναι, πρὲθπει
νὰ μὲτανοθόθμε, ὄθι θύοθθαι μὲ τὸν ἰθίοθ τροθίπο πρὸ ἀμάρ-
τωθθμε, ὄθτε ἔθτόν ἰθίοθ καίροθ, ὄθτε μὲ τὰ ἰθία πρᾶθθαι-
θα. Καὶ αὐτό εἶναι πρὸ καίθναι πολλοθθ νὰ μὴ πιθθῶθθν θύοθ
θίκαιοθύθναι τοῦ Θεοῦ ἐπειθὶ θύοθπὸν τῶν μὲταθόθθθ τοῦ καίροθ κ'
τῶν ἀνοθμοθότητα τῶν θύοθνοθῶν. Ἡ θύοθθθ προθῶθθθ θύοθθ-
θῆ τῶν νῶθ νὰ ἰθῆθ ἔθθαι κ' ἀμυθράθ καίποια ἔθῶθθθθθθ θύοθ-
θῆθ τῆς ἐμπαιθῶθθ πρᾶθθῶθθ μὲ τῆ θύοθθ πρὸ ἐπᾶθθθ.

Ὁ πνευθμαθκόθ νόμοθ ἐνεργοθοῖθται μὲταθ ἀπό θύοκαθῆθθθ
ἡ κ' αἰῶνῆθ. Ὁ θύοθικόθ κανόναθ εἶναι ἀμὲταθκῆθθθ θύοθ «ἐν
ἄλλοθθ πρᾶθθθθθ κ' ἐν ἄλλοθθθ παιθωθόμειθα».





Οι άγιοι Πατέρες κάνουν διακρι-
 βεις, διότι άλλοι περαθοί
 είναι εις των άχυνισίμων
 χριστιανό να εναρεθώθει
 εις των θεόν, κ' άλλοι οι
 περαθοί τω άρετανότητά
 ανθρώπου. Οι περαθοί
 πού επι τρέπει ο θεός για
 πνευματική πρόοδο - άγαθό
 είναι: "όκνηρία, τω θάρος τω"

βώματος κ' η' παρ' αβύς, η' βύχχουβις τής διανοίας, η' βτερηβις των
 ύναχθαιών χρειών βώματος (= τροφή, ένδυμαβία, κατοικία...) κ' τα
 όμοια β' αυτά". Αυτά χίνονται αίτια να θυτρώβει ο χριστιανός
 των θεόν. Οι θλίψεις βώς άρεθεις κ' υπερμυράνυς χίνον-
 ται για να προσβυχαχθών από πράγματα πού θλάπτων αίτως
 κ' ως κοιμώμενοι να θυπνηθών. Τέτοιοι περαθοί είναι: "ο
 πόλεμος των λοχιθμών τής πορνείας πού παραχωρεί ο θεός για
 να ταπεινωθεί η' υπερμυφάνεια, ο ταχός θυμός, η' ψιλονεικεία
 η' θλαβφηρία, κ' τα' όμοια των ψυχικών θραβθμών. Οι δε
 βώματικοί περαθοί β' αίτως βώς υπερμυράνυς είναι να βυναν-
 τών πάντοτε κακός άνθρωπος, να τής άδικών οι' άλλοι... να
 τούς βυμβάινον άτυχήματα (πρώβεις προς θλάβη βώματος).
 τω να μη βιρυνωθών κ' να μεταβαίνον από τώπον εις τώπον..
 κλπ."

Αίτια αίτων θλων είναι
 η' άρεθία βτων έργαβία
 των θείων έντοχών, δια
 τής όποιας άρεθίας άπο-
 κτών δικανώματα τα
 πνεύματα τής πορνείας.

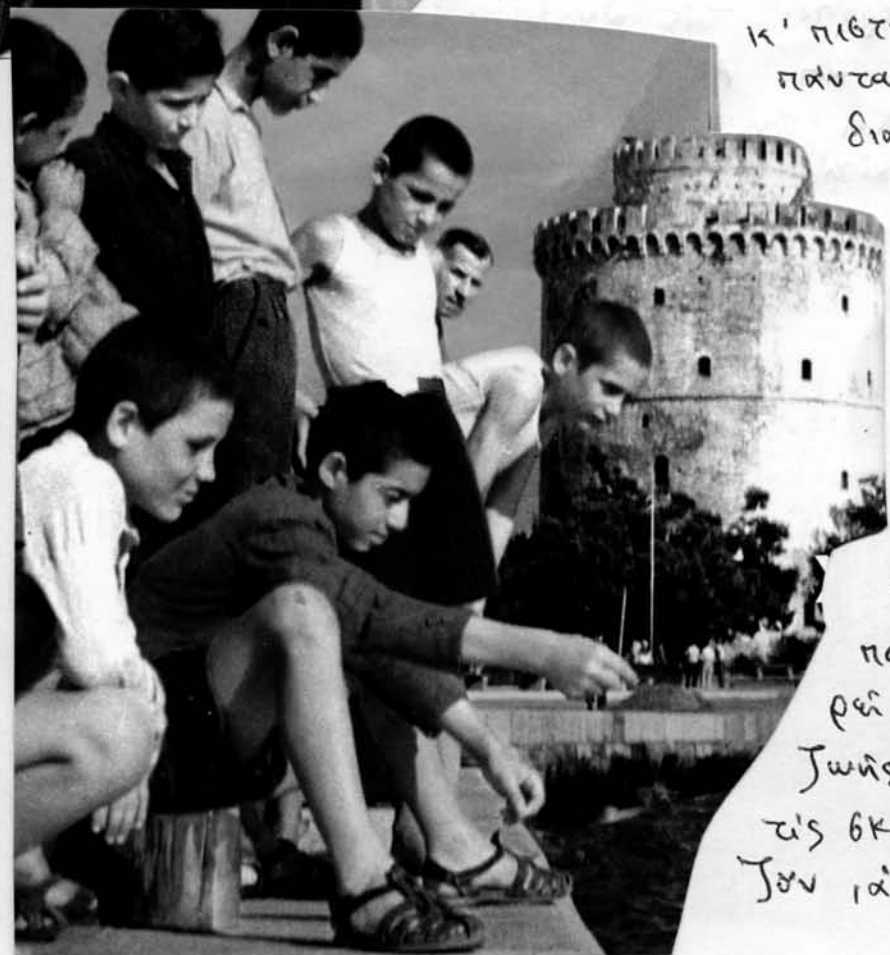
Οι περαθοί λοιπόν έρ-
 χονται κατα' τώ μέτρο
 των λοχιθμών τής υπερμυ-
 φανείας βας. Οι άγιοι
 έρμυνεύον: "Όργή θεού
 είναι τώ βταμάτιμα των
 θείων χαριθβα'των"
 Όταν η' όλιγοπιβεία ύπαρ-
 χεί βτων ψυχή, ο διά-
 βολος επιτίβεται κ'



προξενεί κακά στὴν ψυχή. Παραδείγμα ἔχομε τὸν (9-
 ἀπόστολο Πέτρο στὴ γέφυρα τῆς Γενναρεῖτ ὅταν θά-
 σισε περπατώντας στὴ δαχάββα κ' ἐτρέφοντας τὴν προβοχή
 τῶν θάλασσων κ' ἀνεμο, φοβηθεὶς ἀρχίβε νὰ βυθίζεται.
 Ζητώντας εὐχὴ τὴν βοήθεια ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν ἐβόλη κ' εἶ-
 πε ὁ κύριος: «Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίδεσθας;»



Ἡ ἐγκαταλείψις τῆς ἐπιδοῦ εἶναι δείγμα ὀλιγοπιστίας κ'
 ἁπλῶς πῆδος λογισμῶν. Ἐπιδοὶ εἶναι ἡ ὁρμή τῶν
 νῶ, ἡ ἐλπίς πρὸς τὸν ἰσχυρὸν πρὸς τὸν Τριαδικὸν Θεὸν
 νὰ προβοχηθεῖ ματὶ Τῶ. Ὁ χριστιανὸς πρὸ ἐπι-
 δεῖ δὲν δεῖ νὰ ἐπιχειρῆται πολλὰ πράγματα τῶν
 κτιστῶν πραγμάτων κ' προβῶντων πρὸς ἄποψη
 ἢ ὀκείνην βεβήλως λογισμῶν, ἐτρέφεται τῶν
 ἄκτιστων Θεῶν μετὰ ἀγαπῶν νῶ, γι' αὐτὸ ὀνομάζε-
 ται μουλογιστὸς ἐπιδοῦ. «τὸ ἅγιον Πνεῦμα
 ἐν τῇ καρδίᾳ ἐρχόμενον ἕνα λογισμὸν ποιεῖ κ'
 ἑνὴν καρδίαν». Δὲν ἔχει ἐγκράτεια ὁποῖος
 τρέφεται ἀπὸ τῶν λογισμῶν τῶν, κ' καλλιεργεῖ
 ποικίλας βεβήλως, γιὰτὶ ἀκόμη κι' ἂν εἶναι
 ὑψηλοὶ, οὐκ εἶδὶ τῆς ἐπιδοῦ ὑψηλοτέ-
 ροι». Διὰ τὴν, ὁ ἕνα λογισμὸς τῆς ἐπιδοῦ
 δὲν ἀντιλαμβάνεται μετὰ πῆδος κατῶν
 ἰδεῶν. Ὅταν τὴν κενόδοξίαν μισήσῃ
 κ' πιστεύσῃ ὁρθῶς εἰς Θεόν, τότε
 πάντα κακὰ - πονηρὰ λογισμῶν
 διατῆς ἐπιδοῦ ταύτης ἀπα-
 νίσθηται. Διατῆς δὲν
 πρέπει νὰ μᾶς ἐξοδιάσῃ
 ἡ βιωτικὴ μέριμνα
 πέραν τῶν ἀναγκῶν.



Ὁ λογισμὸς, εἶναι ὁ ἄ-
 ξουαὸς ἐπαινωτῶν ὅποι-
 ον ὀφαινοῦμε ὅλα μας
 τῇ Τῶν. εἶναι ὁ ὁδὸς
 ποὺ ἐπιχέρομε κ' καρπορο-
 ρεῖ ἀνάλογα τῶν πορείᾶ τῆς
 Τῶν μας. Ἀκόμα κ' γιὰ
 τῆς βεβήλως πρὸ μᾶς βαβανί-
 Τῶν ἰαλλὰ δὲν τῆς δεῖσθε →

κ' παλι εμεις ειμαστε η αιτια. Γιατω η ορθοδοξος παραδοση τονιζει την αναγκη της νηφους, της εργα-
γιας της προευχης του να να μη δεχεται λογι-
θμους κ' εικονες βλαβερους, η εψη εις την α-
κοηδία της θείας μεταλήψεως μας λεγει: "θαπον
(σημ. νεκρωθου, αφανισου) δια των αγαθων λογι-
θμων (=προευχη, ευχαριστια, εσχημογια, αυτομελε-
ψια) τ'ς πουρες θεψεις" ... Οι λογομοι
μας ειναι καθρεπτης του ψυχικου κοσμου μας
κ' οι συνεπειες δεν ειναι μονο προβωμικες
αλλα επιρεαζου κ' το περιβαλλον των κοσμου.



ο αγος αγκυτης που ειναι στην ερημο με
των εργαδία τω να εχει την ψυχωδωματικη
τω διαρηη, κατοικία του Τριαδι-
κου θεου (του πατρος, του υιου, κ' του Αγιου Πνευματος)

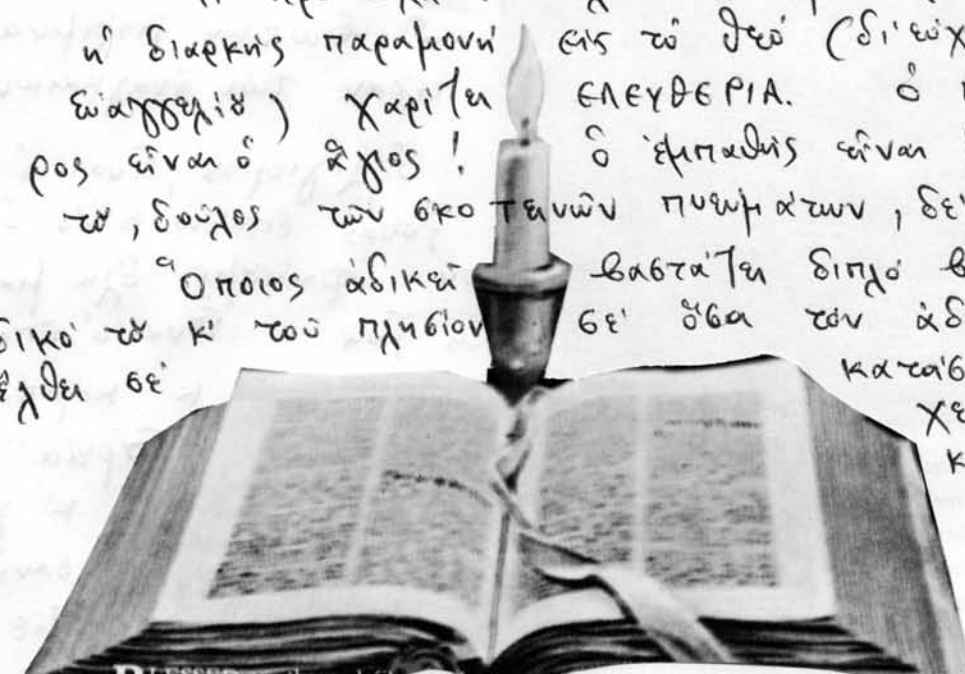


γινεται αιτια να ωφελιται κ' ο κοσμος
Αγωνας, πολεμος, μαχη βαιν ψυχη του καθε-
νου ποιου λογομοι, θεθμος κ' υπερηφανος η
λογομοι ταπεινου κ' ουρανιου θα κυριαρχηθει.

Η ιδιοτελεια καρποφορει πολυ και
θλιψη. Προηκουνται οι λογομοι κ' ακοηδ-
ου τα λογια κ' οι πραξεις.

Δυο ειναι οι τροποι της αναμεταστ-
μας κοιωνιας, ο ενας απο ΑΓΑΠΗ κ' ο αλλος απο ΚΑΚΙΑ.
Ο καθενας υπομεινει οχι μονο τα δικα τω δεινα πω προ-
ερχουται απο δικεσ τω αιτιασ, αλλα κ' του ημθιου

Η προευχη η αδιαλειπτου κ' αμεταωριθτου χωνα ΑΓΑΠΗ,
η διαρκησ παραμονη εις τω θεω (δι' εψησ ταπεινι κ' ερημ
εωαγγελισ) χαριται ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. Ο πραγματικα ελωθε-
ρος ειναι ο αγος! Ο εμπαθις ειναι δουλοσ των παιων
τω, δουλοσ των βροτευων πνευματων, δεθμιου τω θανατω.
Οποιοσ αδικει βαβαται διηλο θαιροσ αμαρτιασ τω
δικο τω κ' του ημθιου θε' οθα τον αδικηθε. "Αν παλι
ελθει θε'



καταβταθη να προβω-
χεται υπερ των αδι-
κωτων, τωτε συ-
τριβει τ' δυναμη
των δαιμωνων.

Αυτός πὸ κρέβει, ἀναδέχεται τὸς περὶ αὐτὸς ἐκείνους πὸ -11-
 ὑπομένει τὴν κλοπή, δεχόμενος κ' ἡμ'. Τὸ ἴδιο κ' ὁ θυκο-
 φάντης δεχεται εἰς τὸν ἑαυτὸ τὸς τὴν ἀδικίαν ἐκείνους πὸ κατη-
 γορεύει, ὁμοίως κ' ὁ ταλαπυρῶν κ' περιφρονῶν κ' ἀδικῶν...
 κ.λ.π.



«Ὅποιος ἐκρέβει λακκοῦ γὰ τὸν ἄλλον
 πίπτει ὁ ἴδιος ἐν αἰσὶν τὸν λακκοῦ» κ'
 «Ἰὴ πρῶτων οἱ ἀδικοὶ, γυρίτω ἐν τὸν
 ἑαυτὸν τὸς». ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς
 θεράπευσε πρῶτα τὴν ἀδελφείαν τὴν
 φυχῆς ἡμῶν κ' μετὰ τοῦ θανάτου (πα-
 ραλυθῆναι, τὴν ἀδελφὴν κ.λπ.). ἡμῶν γυρίτω
 ἀπὸ τὸν θάνατον κ' τὴν ἀδελφείαν ὑπομέ-
 νοντας ὅτι τὴν κακίαν τὸν ἀνθρώπων
 εἰς τὸν ἑαυτὸν. Ταῦτα δεχόμενος ἐκούδια κ'
 συγχωρεῖ τὸς ἐταυρωτῆς τὸν κ' εἰδὼς ἔρ-
 γων κ' λόγων να' ἡμ' νικεῖται ἢ κακία με' τὴν κακίαν, ἀλλὰ
 με' τὴν συγχωρεθῆναι, εἰς τὴν ἑαυτὸν κακίαν εἰς τὴν
 εἰς δαιμονικὴν ἐνέργειαν να' ἡμῶν ταλαπυρῆ (κ' δια' μεθ' ἡμῶν
 τὸς θυνοδρωτῆς...). ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦταν κ' εἶναι ὁ
 μόνος ΣΩΤΗΡ, ἡ Ἀληθεία, ἡ Οὐσία, ἡ ΖΩΗ!... ἡ ὁδὸς τὴν
 ταπεινώσεως... εἰς τὸν ἐταυρικὸν θάνατον... εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς πρὸς
 τὴν Βαβυλῶν τὸν θεῶν. Σήμερα αὐτὰ, ἐπὶ τὴν δαιμονοκρα-
 τικὴν κοινωνίαν (χειρότεροι ἀγγέλων θυρίων οἱ ἀνθρώποι...)
 ἐκτείνονται ἀδυναμία, ἀνοησία, ἔλλειψη τῆς... τῆς; να'
 θε' ἀδικῶν κ' να' ἡμ' ἀνταδρῶν... να' θε' χλευά-
 ζον... κ' να' ὑπομένουν ἐν ἐργασίᾳ; θυνοδρωτῆς
 τὸν πομπιότερον οἱ ἀνθρώποι οἱ φυχικοὶ (=οἱ ἡμῶν
 ἔχοντες τὴν ὁρμὴν πύθων κ' τῶν ἐν Χριστῷ)
 δια' εἶνα πρόβλεπον πράγμα (δοῦλα, χρῆμα, ... να'
 ἡμ' ζεχωρῆζον ἀπὸ τὸς πολλοῦ πὸ βαδίζον τὴν
 εὐφρόνῃ ὁδὸν τὴν ἀπωλείας.!



«κανεῖς δεῖν ἔχει μεγαλύτερη ἀγάπη ἀπὸ ἐκεῖ-
 νον πὸ θυνοδρωτῆς τὴν τῶν τὸν γὰ χάρι τὸν πῶ-
 λων τὸν». οἱ ἀγροὶ ἀποβῶλοι, οἱ ὁ-
 μοιογενεῖς, οἱ μαρτυροί, οἱ ὁμοί, οἱ ἀγροὶ
 θυνοδρωτῆς τὸν «ὁδὸν τοῦ Χριστοῦ», κ' ἡμῶν
 δεύχων τὸν τρόπο κ' τὸν δρόμον...
 «Ἰὸς... τὸς ἀρδάρτα, ἀγα λείψανα θαν-



ματωρικά, εἰώδη... ἰδοὺ... πόσα θαύματα ἔχουν κ' ἰνούνται!.. Αναστάσεις νεκρῶν... Θεραπεῖες θαύματα ἰσχυρῶν
 Θεραπεῖες ἀδελφῶν... ἐπισημοῦς...
 ἰδοὺ τὰ ἔργα τῶν πατερικῶν λόγων... ἐφθηναικά
 δογματικά... διδακτικά πίστεως ὁρθοδόξου κ' ἔργων θεοθε-
 βείας... ἰδοὺ ἡ διδακτικὴ τῶν πᾶσι ἐπεφράφη
 με' τὸ αἶμα τῶν εἰς τῶν ὁμολογητῶν μαρτυρῶν... ποιῶν
 ἢ θεϊκὴ αὐτῆς διδασχῆς: ἢ φεύγετε, ἀπομακρυνθεῖτε ἀπὸ
 τῶν κακοδόξων ἱεραρχῶν, κληρικών κ' ὁσῶν κοινωνοὺν
 μεταξὺ τῶν... ἢ ὁδο ἀπομακρύνεται ὁ Χριστιανὸς
 ἀπὸ τῶν ἀρετικῶν, τὸ ὄνομα ἔργα - ἐνώνεται με' τῶν θεῶν.
 «Ἀρετικὸς εἶναι καθέναν πῶς δὲν τυρεῖ τὴν ἐντολὴν τῶν
 ἐπισημοῦς» ὁ κύρι-
 ος μας προέφερε τὴν ἴω-
 νίαν γὰρ χάριτος μας, ἔτι κ'
 ἐμεῖς ὀφείλομε νὰ προβε-
 ρῶμε τὴν ἴωνίαν μας γὰρ τῶν
 ἀδελφῶν μας, βαπτίζοντες
 οὐ μόνον τὸ φορτίο τῶν ἄλλων
 κ' ἔτι θὰ ἐφαρμόσομε
 πλήρως τὸ νόμο τῶν Χριστῶν.
 Σ' ἐμᾶς ἀρμόζει νὰ ἔχομε
 ἐμπιστοσύνη θωί θεία δι-
 καιοσύνη πῶς με' ἀγάπην
 παραχωρεῖ αὐτὰ πῶς
 μας συμβαίνον, νὰ
 τῶν δοξολο-
 γῶμε ἀκατά-
 παντὰ ὑπομέ-
 νοντας κ'
 κυρίως
 καὶ



πρωτίστως τὴν
 ἰσχυρίαν νὰ ἀντι-
 ἴστωμε εἰς τὸ γο-
 γοῦν τῶν καθικόν-
 των μας τὴν διδοί-
 τω πατήριον τῆς ζωῆς

ἐπισημοῦς ψυχῆς κ'
 προθυμία θυμῆς θείας
 μεταλήψως δια' νὰ
 ἀνοιξοῦν οἱ πόρτοι ὁρ-
 θῶν τῆς ψυχῆς μας
 κ' τὰ νεκρωμένα
 αἰσθητικὰ μας..

Ἰσχυρίστε αὐτὰ πῶς ὁ
 θεὸς ψυχὴν μὲν λογικὴν,
 εἶθι πῶς συμπετεχῆς θείας
 ἀποφάσεις μὲν... ὅταν
 εἶθι κ' ἐγὼ ἐνεργῶμε
 ἔξω ἀπὸ τῶν νόμων τῆς
 φύσεως, καταγάρσομε ἄλλους
 γὰρ δικαίους μας ἀμαρτίες κ'
 τότε πολεμοῦμε τὸν ἑαυτὸν μας.
 Δίκαια λοιπὸν ὑποφερομε
 κόπων - χλασθῶν γὰρ ἀγα-
 πόμε τὸν θεὸν κ' πράττομε
 τῶν ἐντολῶν τῶν... ἢν δὲν



προερχόμε δύο κινδύνους αντιμετώπιζουμε, έπαινο ανθρώπων κ' άνεση βώματος. Αυτά είναι έλεγχοι της προαρείθειας μας. ο θεός θέλει να υπομένουμε θλίψεις. ο διαβόλος επιδυμεί τα άντιθέτα. όταν, ω ψυχή μου μας χαροποιεί ο έπαινος κ' η βωματική άνάπαυση, η φιλονεικία μας έχει κυριεύσει κ' απομακρύνουμε τον θεόν από την ύπαρξή μας, κ' ήδη η θύρα εισόδου στο διαβόλο είναι άνοικτη. Η Αληθεία (= ο Ιησούς Χριστός) με το άπειρο νοήμα της, χερμίζει την ψυχή κ' των τρέφει.



αίχμη της κωδοξίας κ' βωματικής αποχαίνσεως είναι η ηφίχαρχυρία, η ριζα πάντων των κακών, σύμφωνα με την εχ.

Γραφή. Ούτε βέβαια χρήματα κ' κτήματα από μόνα τους είναι κακά. "Ας θυμώθηκε τον Αβραάμ, Ιωθ, Δαυίδ κ' τούτους πτωχούς πού με την άγια Τμή τους δεν έκαναν κακή χρεμύ β' άντα. Της αιτίας των παθών - άμαρτιών, ω ψυχή μου, τ'ς αγαπάμε. Δια τούτο οι άμαρτιές μας κρατούν αιχμαλωτές. ο θεός λέγει: "Μη κρίνετε τους συνανθρώπους σας, γιά να μη σας κρίνει κι' εβας ο θεός, ... ευχχωρείτε γιά να σας ευχχωρήσει ο θεός".

Ψυχή μου, χάρτε να μη λυτάβει όταν β' άδικόν οι άνδρωποι... δισα ιδού εώκαρμια να τ'ς ευχχωρέσετε γιά να μας ευχχωρήσει ο θεός. ιδού οδός θεογνωσίας

ιδού καιρος προεχώς γιά τ'ς εχδρας!. ιδού καιρος πού φαίνεται πού ο ορθόδοξοι ε'μαβτε!. οσο διατυρούμε βται συνειδυμή μας των άδικία πού μας έκαναν, κώτο βάν ακαθαρβία κ' δυμυτρίο μας βγαίττει κ' ε'μποδίζει την χάρη τ'ς άγίος πνεύματος να εβείθει στην ψυχή!.. "έχε βουλό, άνήτιο, κ' βώματαχο τ'ν Ιησού Χριστού, ω ψυχή μου πού είναι κρυφένος με'θα

μας ἀπὸ τῆν ὥρα τοῦ Βαπτίσματος. Νικάμε
 καὶ κακὸ, ὅταν τυρῶμε ὄσα μπορῶμε τὶς ἐντολὰς τοῦ
 Μὴ θριβώμε «ψύλλα θυκῆς» δηλ. δικαιολογίες κ'
 κατηγορίες εἰς ἄλλους. Ὁ κύριος, ὁ ἐκ Παρθένου κύριος
 Ἀειπαρθένος ταχθεὶς μᾶς χαρίτω βωταριὸν ἔνδυμα τῆν
 ὑπομονῆ. «Με' τῆν ὑπομονὴν θὰ βιώσετε τὴν ζωὴν,
 - μᾶς λέγει» ὁποῖος νεκρῶναι τῆν ψυχὴν τῶν με'
 τὶς ἀμαρτίας, οὐκ ὄφεται φῶς, ἀλλὰ τῶ αἰώνιῳ σκοτεινῶ
 κληρονομεῖται..



Ψυχὴ μου, ὦ ψυχὴ
 μου, ἀκούεις;
 ὅταν κλαίης, τότε
 πιστέω ὅτι ἀκού-
 εις ..

Κλαῖε ψυχὴ μου
 ὁ αἰὼν τῆν προβαρῶν
 Ζηὶ δια'νά' μὴ κλαίης
 αἰώνια εἰς τὸ σκοτεινῶ!